

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị truyện ngắn: **Lấy Chồng Xa Xứ** của thân hữu **Hồ Thị Đạm**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

LẤY CHỒNG XA XỨ

Qua bao đêm đắn đo suy nghĩ, Thanh quyết định từ bỏ bao ước mơ, bao mộng đẹp của mình, của một cô gái vừa tròn đôi mươi, để lấy chồng người Đài-Loan, hầu có tiền thay thân cho mẹ.

Mẹ Thanh bệnh hơn ba năm nay, bà dùng đủ loại thuốc: nào là thuốc Tây, thuốc Nam, thuốc Bắc, tất cả đều vô hiệu quả. Về sau,

bà phải đến bệnh viện lọc máu mỗi tuần ba lần, quá tốn kém. Trước khi mẹ bệnh, gia đình của cha mẹ Thanh cũng khá giả, nay đã kiệt quệ tài chánh. Trong nhà có món gì đáng giá, cha Thanh cũng đều bán sạch để lo cho mẹ, nhưng bệnh mẹ cô vẫn không thuyên giảm. Có người khuyên nên đem bà sang Trung-Quốc thay thận, chỉ tốn độ ba, bốn ngàn đô. Đối với người giàu, số tiền đó có đáng là bao, nhưng đối với gia đình Thanh quả là một số tiền to lớn. Làm sao để có số tiền ấy? Suy đi nghĩ lại nhiều lần, Thanh vội liên lạc với gia đình một chị bạn có chồng Đài-Loan, nhờ họ giúp đỡ. Sau khi nghe Thanh trình bày mọi lẽ, bà mẹ chị bạn sẵn sàng giới thiệu cô với người làm môi giới, giúp cô lấy chồng người Đài-Loan. Biết rõ cha mẹ không bao giờ cho phép cô làm chuyên “tây trời” này, Thanh giấu kín quyết định đột ngột của mình. Chỉ một tháng sau là tới ngày hẹn gặp người xem mặt. Có thể tron đời Thanh không sao quên được ngày tủi nhục ấy.

Trước khi đến điểm hẹn, bà môi giới dặn Thanh nhiều điều cần thiết phải làm và khuyên cô ăn mặc hờ hang một chút. Nghe những lời bà nói, Thanh quá ngỡ ngàng, nước mắt cô trào ra không kiềm lại được. Bà mới dỗ ngọt Thanh:

- *Em quyết định giúp gia đình thì phải có can đảm lên chớ.*

Chờ ở điểm hẹn độ hai mươi phút thì người xem mặt và người thông dịch đến. Sau câu chào hỏi xã giao, ông ấy nhìn chằm chằm vào người Thanh, như đang quan sát một món hàng bày bán ở cửa hiệu. Bị chạm tự ái, nổi khờ trào dâng, Thanh muốn vụt chạy ra khỏi phòng, nhưng cô chợt nghe một giọng hát êm ái phát ra từ chiếc radio nào đó: “Lòng mẹ bao la như biển Thái Bình...”

Nghe lời hát, như khơi dậy lòng hiếu thảo của cô. Cô như thấy một đoạn phim ngắn chạy nhanh qua trong óc mình, nào cảnh mẹ

Thanh đang đau ốm xanh xao, cha cô làm lưng vất vả suốt ngày trong cánh đồng nắng cháy, ba đứa em sống thiếu thốn mọi bề. Vốn tính nhút nhát, e thẹn, bây giờ Thanh đánh liều đứng trơ mặt ra, chai lì, buồn bã. Cô đứng như khúc gỗ, mặc tình cho người đàn ông xa lạ nhìn ngắm, cân nhắc. Người đến xem mặt Thanh là người Đài-Loan, tên Wu. Có lẽ tuổi ông cũng suýt soát tuổi của Mã Giám Sinh trong truyện Kiều của cụ Nguyễn Du: “Quá niên trạc ngoại tứ tuần”. Và cũng: “Mày râu nhẵn nhụi áo quần bảnh bao”, nhưng không sàm sỡ, trơ tráo, hách dịch: “Ghế trên ngồi tót sỗ sàng” như anh chàng họ Mã.

Ông ta có vẻ hiền lành, nhưng tuổi tác và đôi kiếng cận thị dày cộm trên mắt ông, khiến Thanh thấy ngại ngùng lo sợ! Ông không: “Cò kè bớt một thêm hai” mà dứt điểm hai ngàn đô theo thời giá. Chao ôi! Công sinh thành, dưỡng dục của cha mẹ Thanh, hằng bao nhiêu năm dài đằng đẵng, chỉ trị giá bằng số tiền các cậu ấm cô chiêu thời nay tiêu xài hoang phí trong vài tuần! Nó còn kém xa số tiền của các “đại gia”, thua một ván bài ở biên giới Việt-Miên! Thanh cảm thấy đau nhói trong lòng. Tuy nhiên cô vẫn cương quyết không bỏ ý định cứu mẹ. Cô phải hy sinh thân bèo bọt củ a mình để làm giảm bớt cảnh khổ của gia đình, cô không muốn người mẹ thân yêu đi vào cõi chết, cha không phải gặp cảnh gà trống nuôi con như thi sĩ Hồ Nam đã than:

*“Con cái lãng xãng theo ké gót
Đứa kêu đứa khóc luông châu mày!”*

Thanh không muốn chị em cô khóc mẹ như một vị Thiên Sư:

*“Mẹ tôi còn, tôi còn tất cả
Mẹ đi rồi tất cả cùng đi.*

*Mẹ ơi con chẳng còn gì
Bơ vơ đến cả khi đi lúc về!”*

Do đó, mặc dù không biết tương lai như thế nào, có lẽ đen tối hơn là sáng sủa, Thanh quyết định lấy ông Wu làm chồng!

Sau khi hai bên ưng thuận, ông Wu mời Thanh và người thông dịch dùng cơm trưa ở một nhà hàng nhỏ. Trong bữa ăn, ông Wu hỏi qua gia thế của Thanh. Khi biết được gia đình cô đang cơn đen tối, cô muốn hy sinh đời mình để lo thuốc thang cho mẹ, chứ cô không phải là hạng gái có tham vọng đua đòi xa hoa vật chất. Động lòng trắc ẩn, ông Wu nói sẽ biếu cô thêm tiền, hầu cô có đủ tiền thay thận cho mẹ. Thanh mừng quá đỗi, cô thành thật cảm ơn ông và nghĩ có lẽ ông là người tốt. Ông Wu còn hứa tất cả chi phí đám cưới, mọi thủ tục giấy tờ và tiền cho người môi giới ông đều đài thọ cả. Ông không nói hoa mỹ để phỉnh gạt Thanh, như Mã Giám Sinh từng nói dối với mụ mối của nàng Kiều. Rằng: “Mua ngọc đến Lam Kiều”

Ông nói, ông cưới Thanh về làm vợ và yêu cầu nàng giúp ông chăm sóc người mẹ già. Trong thâm tâm Thanh, nếu ông Wu nói thật lòng thì điều kiện ấy không phải là quá đáng. Cô tạm yên tâm, xoá bớt đi viễn ảnh bị bán vào nhà chứa, hay bị bắt làm “Nô lệ tình dục”. Việc phục vụ cho mẹ chồng, Thanh nghĩ đó là bổn phận, dù vất vả đến đâu, cô nguyện sẽ cố gắng để trả ơn ông Wu.

Thông cảm gia đình Thanh đang hồi đen tối, ông Wu hứa một tuần sau sẽ mang tiền đủ cho mẹ cô thay thận. Ông cho Thanh biết sau khi đến ra mắt cha mẹ Thanh, ông sẽ xin cưới cô gấp trong vòng hai tuần lễ vì ông còn phải đi làm việc. Trước khi chia

tay, ông Wu nắm tay Thanh, khen cô là người con hiếu thảo đáng mến, ông cũng than thiện bày tỏ nỗi lòng mình rằng, ông đã thành thật yêu cô, và sung sướng đã tìm được một người con gái xứng đáng, hiếu thảo như cô. Ông khuyên cô đừng quá lo lắng, ông sẽ cố gắng để trở nên người chồng tốt, hầu cô khỏi cảm thấy bơ vơ nơi xứ lạ quê người. Thanh cảm ơn những lời hứa êm đẹp của ông Wu, nhưng cô chưa vội tin hoàn toàn, vì qua báo chí và lời đồn đãi, có quá nhiều cô dâu Việt-Nam phải chịu cay đắng, tủi nhục ê chề ở Trung-Quốc, Đài-Loan hay ở Đại-Hàn. Nghe cảnh khổ của các cô gái ấy, ai cũng thương tâm và phần nộ hành vi man rợ của những anh chàng họ Mã ngày nay.

Khi từ già ra về, ông Wu tặng riêng cho Thanh một trăm đô, để cô mua quà tặng cho cha mẹ và các em. Điều nan giải của Thanh là cô cần khôn khéo thế nào, để cha mẹ thuận ý cho cô lấy chồng Đài Loan. Chắc chắn là hai người sẽ buồn nhiều khi biết cô lấy người chồng già ngoại quốc. Thanh nhờ người cô ruột thuyết phục cha mẹ cô giùm.

Lúc đầu cha của Thanh phản đối dữ dội, nhưng qua những lời trình bày hữu lý của người cô, cha cô cũng thấy thật sự gia đình mình không có lối thoát. Ông khóc và than: “Cha bất tài quá con ơi, cho con lấy chồng như thế, chẳng khác nào đem con làm con vật hy sinh. Cha mẹ nuôi con, mong cuộc đời con được sung sướng, đến tuổi trưởng thành, tìm nơi xứng đôi vừa lứa gả con. Ở tình thế này cha thấy cha có lỗi với con quá, lòng cha đau đớn vô cùng!”

Khi cả xóm hay tin Thanh lấy người chồng già, quốc tịch tịch Đài-Loan, vì vô tình hay có ý, mà Thím Tư Sơn ở cạnh nhà hay ru con

bằng những câu ca dao, làm cho Thanh càng buồn não nuột.

*“Chim đa đa đậu nhánh cây đa
Chồng gần không lấy, lại lấy chồng xa
Mai sau cha yếu mẹ già
Chén cơm đôi đũa, bộ kỹ trờ ai dâng?”*

Cô cũng nghe những câu xót xa hơn:

*“Má ơi đừng gả con xa,
Chim kêu vợ n hú, biết nhà má đâu?”*

Ở quê Thanh, trong hôn nhân phải xứng đôi vừa lứa, lấy chồng già người nước ngoài như cô là một hành động khó chấp nhận, theo phong tục tập quán của nước ta, dân trong vùng cho rằng cô là người bỏ lễ giáo, là một cô gái hư hỏng, mất nét! Gia đình phải hổ thẹn vì việc làm của cô. Hàng xóm, họ hàng tha hồ nói mỉa mai đủ cách. Gia phả của gia đình sẽ bị hoen ố vì cô!

Chẳng bao lâu đến ngày đám cưới của Thanh, đám cưới được tổ chức đơn giản, cho có lễ nghi. Kể từ ngày Thanh có ý định lấy chồng xa xứ, cô cố tránh mặt Lễ, người yêu của cô khi còn đi học cấp ba. Cô sợ gặp anh, cô sẽ mềm lòng, không thực hiện được ý nguyện cứu mẹ của mình, để mặc anh nghĩ sao về cô cũng được. Bao nhiêu lời thề non hẹn biển trở thành mây khói, và rõ ràng bây giờ Thanh là kẻ phụ tình!

Sửa soạn lên xe hoa, Thanh lão đảo gần như không chịu nổi với những lời xâm xì, dị nghị của người đời. Cha cô uất nghẹn vì ai đó muốn trêu chọc gia đình ông, xúi giục trẻ con đứng ở xa đọc lớn lên câu ca dao:

*Áo dài chẳng nệ quần thưa,
Bảy mươi có của cũng vừa mười lăm!*

Và câu hò ở từ xa vọng lại, văng vẳng bên tai cô, có lẽ những người dự đám cưới hôm đó đều nghe rõ cả.

*Thương con lão, tôi kêu lão bằng cha,
Ngâm đi ngâm lại bạn già với nhau!*

Xót xa hơn khi Thanh thấy Lễ đứng nép mình sau gốc cây, xéo bên kia đường, dáng người thiếu nảo, bơ phờ, lặng lẽ nhìn đám cưới. Có lẽ Lễ đang nguyên rửa kẻ bạc tình, hay anh đang thông cảm chia sẻ niềm cay đắng của Thanh. Anh có biết đâu, cô cũng không kém phần tan nát! Rồi đây Thanh sẽ lưu lạc nơi phương trời xa lạ, nơi không cùng một ngôn ngữ, không cùng một tập quán, ắt sẽ có bao trở ngại đang chờ cô. Nghĩ đến viễn ảnh này, Thanh ngao ngán vô cùng!

Ngày xưa ông Hàn Tín ăn một bữa cơm còn biết đền ơn bà Phiếu Mẫu, huống chi: “Cha mẹ nuôi con như biển hồ lai láng” thì dù trước mặt Thanh là chồng gai hiểm trở, dù trong tương lai phải đối diện với muôn vàn khó khăn cô vẫn không màng. Thanh đâu dám sánh mình với hai mươi bốn người con hiếu để trong truyện “Nhị Thập Tứ Hiếu” thuở xưa, cô chỉ mong đền đáp công ơn cha mẹ được phần nào hay phần nấy. Cô vẫn luôn nhớ:

*Công cha nghĩa mẹ cao vời
Nhọc nhằn chẳng quản suốt đời vì con.*

Cha mẹ suốt đời vì con, lúc cha mẹ đau yếu, con làm ngo, bỏ

mặc cha mẹ sao đành. Do đó Thanh để ngoài tai mọi dư luận hầu có tiền lo cho mẹ, mong mẹ cô thoát khỏi cơn bệnh hiểm nghèo.

Điều mà Thanh toại nguyện nhất là sau hai tháng thay thận, mẹ cô tươi tỉnh lại như xưa, da dẻ hồng hào. Thanh mừng thầm khi thấy những buổi chiều tà, mẹ có thể ra vườn cùng cha tưới cây kiểng hay xem hoa, những bữa cơm trưa cũng như chiều, mẹ cùng cha ngồi quay quần ăn cơm với các con trong gian nhà ấm cúng.

Thời gian chờ xuất cảnh theo chồng, thời gian còn được gần gũi cha mẹ và các em sao mà quý báu vô cùng! Thanh cầu nguyện Ân Trên gia hộ cho gia đình cha mẹ cô được mãi mãi an vui, dù sau này không còn bóng dáng cô trong mái ấm gia đình này nữa. Cô hứa với lòng mình sẽ cố gắng làm việc nơi xứ lạ, quê người, để đền đáp ân tình của chồng cô. Ngoài ra cô cũng ao ước có cơ hội tốt để giúp cha mẹ trong buổi chiều tà bóng xế.

Hồ Thị Đạm

(2013)